

mange Tilfælde stiller Sagen ugunstigere og haardere ligeoverfor Skyldneren, end man vilde gjøre ved at fastholde Lovforslagets Bestemmelser i den Henseende. Lovforslaget gaar ud paa, at den Berettigede kan faae en Udpantningsordree hos Fogden, og naar han har faaet dette Papir i sinomme, som giver ham Ret og Magt til at skaffe sig Ret ved at faae Udpantningen foretagen hos Skyldneren, saa kan han vente saa længe, han selv finder det hensigtsmæssigt og billigt ligeoverfor Skyldneren; han kan navnlig, naar der er nogen Udfigt til at komme til Rette med denne i Mindelighed, udsætte Tiden noget; men har man først lagt det Sele i Fogdens Haand, og saaledes sagt: Du skal gjøre Udpantning saa snart som mulig, saa vil derved i mange Tilfælde Sagen blive fremskyndet imod Skyldneren hurtigere, end den ellers vilde blive det. — Til Lovforslagets § 5 er der ogsaa et Ændringsforslag af Udvalgets Mindretal. Naar jeg udtaler mig imod dette Forslag, gjør jeg det, fordi det forekommer mig, at man ved at vedtage et saadant Forslag vil tværtimod Hovedformaalet og Hovedhensigten med Lovforslaget, som er den at lette, gjøre simpelt og at fremme, komme til et andet Resultat, nemlig at gjøre det mere broget, indviklet og at forhale. Det ærede Mindretal opfatter naturligvis ikke Sagen saaledes. Jeg er overbevist om, at der ikke er nogen Uenighed imellem os to, hvad Hovedformaalet med Loven angaar, men vi se Sagen paa en noget forskjellig Maade. Det ærede Medlem har ansørt: Er det dog ikke unaturligt, at naar Skyldneren mener at kunne gjøre nogle Indvendinger imod den begjærte Udpantning, han da ikke skulde kunne komme frem med og gjøre disse Indvendinger, forinden den Dag er kommen, da Fogden indfinder sig hos ham for at gjøre Udpantning? og er det ikke unaturligt, naar Skyldneren har haft nogen Indvending at gjøre, hvis Rigtighed maasse erkendes baade af Rekvirenten og af Fogden, at Rekvirenten saa ikke skal kunne træde tilbage og lade være at foretage denne Udpantning? Hvorfor nyde ham til at møde paa Udpantningsdagen hos Skyldneren for først da at faae disse forskellige Ting klarede? Jeg siger dertil, at dersom Skyldneren har Indvendinger at gjøre, som virkelig ere af den Bestaand, som det ærede Medlem forudsætter, og naar de navnlig ere af den Natur, at det ogsaa maa være Rekvirenten hjært at blive opmærksom paa dem, fordi han derved fritages for det Ansvar, som er forbundet med Udpantning hos Skyldneren, saa er Sagen saa overordentlig simpel, saa gaar Skyldneren til Rekvirenten og meddeler ham dette, og denne tilbagefalder da Begjæringen om Udpantning; men fordi der kan tænkes saadanne enkelte Tilfælde, maa vi ikke se bort fra, hvad der efter min Formening vil være det Praktiske, saaledes som Forholdene ville stille sig i Virkeligheden, og det er dette, at naar man aabner en saadan Udfigt for

Skyldneren til at komme frem med Indvendinger forinden Udpantningsdagen, vil han meget hyppig enten ifølge sin egen Indfigt, eller ved Understøttelse af gode Venner, Prokuratorer, Kommissionsærer osv., saa godt som altid finde paa Et eller Andet at bemærke, som han saa meddeles Fogden, og naar denne da faar en saadan Indvending, og man har en Lovbestemmelse, som siger, at dersom Fogden ikke mener strax at kunne forfaste saadanne Indsigelser, skal han underrette Rekvirenten om de fremkomne Indsigelser og give ham Leilighed til at undersøge samme, saa er det at forudsæ, at Fogden i mange Tilfælde vil sige til sig selv: So, det er dog muligt, at der kan være Noget i den Indsigelse, man er kommen frem med; rigtigst og simplest vil det i alt Fald være, at jeg giver Rekvirenten Leilighed til at udtale sig om Sagen. Saa standser han Forretningen, saaledes som det ærede Medlem forudsatte, og der fremkalder en Forhandling, inden man kommer til selve Udpantningsdagen, med andre Ord, man vil ved det ærede Medlems Forslag bringe det dertil, at man i mange Tilfælde fremkalder en Forhandling paa selve Udpantningsdagen, hvorved netop det Karakteristiske og Eiendommelige ved hele Udpantningsinstituttet, en hurtig og let Afgang til strax at skaffe Fyldestgjørelse for den Berettigede imod en Forpligtelse til bagefter at give Erstatning, naar det undtagelsesvis maatte vise sig, at han har havt Ret, vil udvistes, og det vil altsaa blive en Forandring, der staar ganske i Strid med, hvad der er Hovedformaalet med Lovforslaget. — I Forbindelse med det ærede Medlems Forslag til § 5 staar, som det ogsaa blev antydet af ham, hans Forslag under Nr. 17 til § 7. Det ærede Medlem bemærkede imidlertid tillige, at han havde tilfigtet at give en tydeligere Afstættelse af, hvad der findes i § 7, idet denne Paragraf formentlig ikke fjerner de Lov, som det i Lovforslagets Motiver erkendes, at der nu kunde være tilfælde om, i hvilket Omfang Fogden ved sin Kjendelse skal kunne afgjøre Indsigelserne. Jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke tror, at det ærede Medlem rigtig har set, hvad der ligger i § 7; thi naar det der siges, at Indsigelser kunne fremsættes under Forretningen, at disse skulle behandles og — i sidste Stykke — at de skulle paakjendes af Fogden, er det dermed sagt, forekommer det mig, med en aldeles ulastelig Tydelighed, at alle Indsigelser kunne komme frem og paakjendes, og det, der har givet Anledning til Lov, denne Urettedighed eller — for ikke at bruge et saa stærkt Udtryk — denne Uklarhed, hvori Fogden hidtil har været stillet, fordi Udpantningsordren, medens han selv var Retstæjant, udgik fra en Overforighedsperson, vil forsvinde, idet Lovforslaget gaar ud paa at gjenneføre den Tanke, at Udpantningsforretningen fra først til sidst ere at betragte som en Retshandling. — Til § 6 har i Øvrigt det ærede Udvalg stillet 2 Ændringsforslag, af hvilke det sidste